

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 94.

Anden Session.

31te Møde.

Mandagen den 18de November.

(Fortsat).

Danfjer (fortsat): Hvad den ærede Rigsdagsmand for Svendborg Amts 6te District (S. A. Hansen) har ansøgt og foreslaaet, at der foran Ordret „udgivet“ skal staae „forfattet eller“ kunne vi heller ikke gaae ind paa. Det, som egentligt er Hovedpointet i hele Ansøret, det er, at Ansøret skal ligge hos den, som udgiver eller offentliggjør Skriftet. Vi have derfor brugt det Udtryk, der betegner det Almindelige, og som saadant indbefatter det Forslaaede: Jeg skal derhos, naar den ærede Rigsdagsmand vil have tilføjet „eller forfattet af dem“, gøre opmærksom paa, at et Skrift kan ikke siges at være forfattet af flere i Forening, naar det fremtræder saaledes, at en bestemt Mand har skrevet eet Stykke og en anden bestemt Mand har skrevet et andet Stykke o. s. fr., saa at Udtrykket „udgivet“ ogsaa fra denne Side anbefaler sig, men derimod, naar der siges, at et Skrift er forfattet af flere i Forening, saa tilhører det som en Totalitet flere som Forfatter. Hvad den ærede Rigsdagsmand søger at opnaae ved sit Forslag, troer jeg derfor er givet i det Udtryk, som vi have brugt, hvorimod det af ham Ansøret let kunde være vildledende.

Grundtvig: Ja! da Forslagsstillerne have erklæret, at de slet ikke ville indlade sig paa noget Andet, end hvad der er stillet Endringsforslag om, saa nytter det jo heller ikke videre, at jeg taler om, hvem der skal have Ansøret for Rigsdagstidenden, da jeg ikke har stillet noget Endringsforslag derom; men da den høitærede Justitsminister anmærkede, at det var en klar Sag, at enhver af os, hvis Navn Udgiveren eller Bogtrykkeren sætter over et

Stykke i Rigsdagstidenden, skulde staae til Ansvar derfor, saa maae jeg dertil bemærke, at det dog vist ikke gif an; thi det er jo vistnok, at vi maatte gjøre Indbending imod Alt hvad der erklæres for Læsefeil, Skrivfeil, Trykfeil o. s. v. og Correcturfeil sommetider. Det gaaer altsaa vistnok ikke an, og jeg seer ikke rettere, end at efter denne Presselov, naar den bliver som den er, saa maa nødvendigviis de samme Regler gjælde for ham, der trykker Rigsdagstidenden, som for ham, der trykker „Fædrelandet“ eller hvilket som helst andet Blad, saa at naar ingen Anden er nævnt som den der ved Trykken offentliggjør, hvad der staaer i Rigsdagstidenden, da maae Bogtrykkeren svare derfor, ligesom han maae sørge for, at der udleveres Exemplarer til Politimesteren enten forud eller samtidig eller samme Dag, som nok er det sidste Udtryk, man er bleven staaende ved — jeg siger, jeg seer ikke rettere, end at han maa være det Samme underkastet, skjøndt det vistnok vilde være altsfor meget at bære, og der vil iblandt Andet ikke saa sildig, som det ofte nu kan see, blive omdeelt et Nummer af Rigsdagstidenden, da det jo let blev umuligt samme Dag at levere dem til Politimesteren. Forøvrigt skal jeg indskrænke mig til dog igjen med et Par Ord at bede Thinget at betænke, om den Lov, som vi efter Grundloven skulle fastsætte om denne Sag, om det dog ikke skulde være en Ordning af Trykkefriheden, der som et stort Gode tilfikkredes Folket, og som man maa haabe ogsaa virkelig ansees for en Nødvendighed baade til Frihedens Sikkerhed og til Oplysningens Udørelse; men isaafald y es mig, at det dog er soleklart, at det hele Forslag er rettet paa, at man dog endelig kunde udfinde enten den Skyldige eller dog Gen til at straffe, at et saadant Forslag, hvor man ikke kan spore paa mindste Maade enten at